

Ngọc Giao

Đề Lòng

Người thanh niên ích kỷ ấy không còn ngờ gì nữa. Chàng đã đành lòng phạm cái tội lỗi đó rồi. Chàng thấy mình càng ngày càng đi xa tình ruột thịt, xa quá, để mà nhắm mắt ngã vào cái hố của *tình yêu*. Chàng muốn gào lên, muốn hét lên: "Thượng đế cứu lấy tôi! Chúa rửa tội lỗi cho tôi!". Tiếng gọi cứu cấp bách chưa có hiệu lực gì thì chàng vẫn cứ rảo chân đi mãi về miệng hố.

Trên bàn giấy lúc đó, một con kiến đang bò lên lọ mực. Nó đã đứng trên miệng lọ, sắp đưa đầu xuống. Cái lọ mực sâu thăm thẳm, chao ôi! Nó mà nhào vô đó thì biết bao giờ ngoi được mình lên. Chàng vội vơ cây bút gạt con kiến ấy rớt xuống mặt bàn; chàng thở một cái thật dài, tựa hồ vừa cứu được ai, hay tự cứu được mình ra khỏi một tai nạn gì nguy hiểm.

° ° °

- Em bịt mắt anh và đổ anh đoán xem em mặc áo màu gì đấy. Nói đi, không cần nghĩ mới tài!

- Áo màu rêu.

- Ai bảo! Màu hoàng yến. Thế đổ anh, em đi đâu về nào?

- Đến nhà chị Thông thu họ cho me chứ gì.

- Ai bảo! Em đến nhà con Yến học đàn. Nhưng em lại tức mình về ngay, vì cái thằng anh con Yến ấy, nó cứ lăm lét nhìn em.

Mỹ, người thanh niên vừa chơi trò "hú tim" cùng cô em gái, lúc này, thốt nhiên ngồi thẳng mình lên, gỡ ra khỏi mắt hai bàn tay trắng nõn có những chiếc móng nhuộm màu hoa lựu, rồi chàng cười nhạt, đấm mạnh xuống tấm kính đặt trên bàn.

- Anh làm trò gì thế? Có lẽ em đến phải bảo me tống anh vào nhà thương điên cho em khỏi sợ. Anh chỉ được cái dọa trẻ con thôi.

- Mai!

Nhưng Mai đã như con chim khuyên, nhảy tót ra khỏi cửa phòng.

Mỹ đưa hai tay lên ôm lấy cái đầu tóc rối. Chàng nhìn trừng trừng vào tấm ảnh có hình chàng với em gái: Mai nghiêng dù che nắng, ngồi trên một cành si, tay ôm bó nhãn. Ảnh đó chụp trong một cuộc đi chơi ở vùng

ngoại ô, khá xa Hà Nội. Cuộc đi chơi phiếm ấy thường như các cuộc đi chơi phiếm khác, song còn có một kỷ niệm mà cả hai anh em chàng bây giờ mỗi lần nhắc đến lại cười rộ lên. Bữa ấy, bà cụ già bán nước mời anh em chàng bằng câu: "Cậu mợ vào xơi nhẩn, nhẩn Hưng Yên ngọt lắm".

- Anh Mỹ ơi, chè sen em nấu ngon ngon là. Ông tướng lười như quý, me phải bảo em bưng vào hầu đấy.

Cô đặt chén chè xuống mặt bàn. Mỹ vẫn ôm lấy đầu, không nhúc nhích. Cô nhắc cầm anh lên và cười:

- Cứ làm trò mãi. Giá bây giờ người ta cho tiền đi xem ciné thì đã nỏ như khướu. Ăn đi nào!

Mai cầm thìa múc chè đổ vào mồm anh trai. Cử chỉ vui vui, niềm nở của cô em gái khiến người anh không thể nghiêm nghị ôm cái hờn giận trong lòng được nữa, chàng phải bật cười.

- A! Cười rồi đấy nhé. Thế bây giờ đọc dictée 1 cho em bé viết đi thôi.

Cô mở sách ra, và đúng ngòi bút vào mực, đợi...

Mỹ vừa ăn vừa đọc một câu dài và khó quá, cô ngẩn ra không viết được chữ nào. Tức mình, cô dẫn bàn thấm xuống bàn. Mỹ làm như không biết, đọc tiếp luôn câu khác dài hơn, mà lại đọc bằng một giọng khó nghe. Cô giận quá, gấp sách lại vắt vào ngăn kéo, rồi đứng lên phụng phịu:

- Em xuống mách mẹ cho mà xem. Em mà thi trượt thì bắt đền anh đấy.

Mai vùng vằng ra cửa, chạy sầm sầm xuống cầu thang. Mỹ chạy theo lời tay em trở lại.

Chàng mở sách của em để lên bàn, đưa bút vào tay em và bảo:

- Bây giờ anh sẽ đọc bài khác dễ hơn, có thể mà cũng khó, không biết xấu!

Bàn tay chàng để lên tóc em gái, khẽ vuốt. Mai đang chăm chỉ viết, bảo anh:

- Cặp lại tóc giúp em đi! Tóc em dài lắm rồi anh nhỉ. Ước gì tóc em đừng dài nữa, để em làm con bé con mãi mãi. Như thế thích hơn. Đến ngày vắn tóc me lại bắt lấy chồng như chị Cả thì nguy. Em không được làm nũng cùng anh nữa, em không được anh kèm học nữa...

Nghe em gái nói như con sơn ca, Mỹ thấy lạnh cả lòng, chàng buông sách xuống, lơ đãng nhìn ra cửa sổ.

Mai đặt tay mình lên bàn tay anh trai:

- Anh buồn gì thế?

- Có buồn gì đâu?

- Anh nói dối!

- À, anh đang nghĩ một ngày kia em sẽ lấy chồng... Ngày ấy, em sẽ vui lắm mà anh cũng thế... Anh sẽ uống rượu rõ say, như hôm tiệc cưới chị Cả... Rồi đêm ấy, trong khi em ở nhà chồng, anh sẽ vào tiệm nhậu, uống rượu thật nhiều, cười đùa cho mỗi mết, rồi đi lang thang suốt sáng ngoài đường.

Mai lay mạnh cánh tay anh trai:

- Anh này đến điên thật mất thôi! Anh rủ rỉ cả ngày như con gái, còn biết gì là chơi bời. Đọc đi, nói nhảm mãi mất thì giờ.

° ° °

Ở thư viện về, không thấy em, Mỹ buồn bã hỏi vú già:

- Cô Mai lại đi chơi rồi phải không?

Chàng chán nản bước lên thang gác, không hát như mọi khi, hể chàng đi đâu về Mai đã léo xéo gọi chàng lên buồng học. Chàng biết em mình lại đến nhà Yến, cô bạn gái thân nhất, để học đàn. Như thế có gì lạ, nhưng nghĩ đến câu cô em nói với chàng hôm qua: "... cái thằng anh con Yến nó cứ lăm lét nhìn em" thì chàng lại tức tối, không chịu được.

Chàng gieo mình xuống nệm giường, thấy khổ tâm và lo lắng. Càng nghĩ, chàng càng nhận thấy mình đã quá đùa, bằng một cách táo bạo với tình yêu. Mà tình yêu - theo nghĩa chính của nó - thì đối với chàng ở trường hợp này là tội lỗi. "Không thể như thế được!" Mỹ úp mặt xuống gối mà nói vậy.

Chàng xấu hổ vì ý nghĩ và hành động bất chính của mình. Đã nhiều khi chàng lo rằng chàng sẽ thành thật yêu người ấy, yêu như người ta vẫn yêu nhau, thì thật là tai hại. Còn luân lí chặn ở trước mặt. Có lẽ nào nhảy qua nó để làm một thằng liều không cần hối. "Chỉ vì em mình quá đẹp!". Thật vậy, chỉ vì Mai đẹp, cho nên người anh ấy mới khổ sở thế này.

Mai với Mỹ là con cùng cha khác mẹ, nhưng mẹ Mai thương yêu Mỹ lắm, vì vậy chàng vẫn gọi bà bằng mẹ. Mai rất hợp tính Mỹ, vì Mỹ hiền lành, biết chiều chuộng Mai từng tí. Đi chơi đâu Mai cũng rủ Mỹ đi cùng; đi xem chớp bóng, Mai cũng cần có người anh ấy ngồi bên cạnh để hỏi tên tài tử. Sự thân mật, gần gũi đó lâu dần khiến Mỹ đâm ra hoang mang rằng chàng không còn là người anh trang nghiêm nữa. Chẳng đã có lần, bà lão già bán nước mời anh em Mỹ: "Cậu mợ vào hàng xơi nhấm Hưng Yên?". Và một lần sau nữa, anh xe ở ngoại ô cũng lém lỉnh mời: "Cậu mợ lên xe!".

Mỹ đã thẹn đỏ mặt, hôm ấy khi đi chơi về nhìn thấy bà Hàn. Nhưng Mai thì ngây thơ và vô tình cho đó là những chuyện vui vẻ, chả thể mà vừa về tới cửa cô đã láu táu kể lại cho bà Hàn nghe, rồi Mai và bà Hàn cùng cười vui vẻ.

Đôi lần cô em ốm, Mỹ hết sức chăm nom thang thuốc. Có khi chàng ngồi bên giường, bóp dầu cho em và nói chuyện chớp bóng em nghe, vì Mai chỉ thích chớp bóng và đàn.

Ngày nghỉ các cô bạn cùng trường Mai đến rủ cô đi chơi thì Mỹ chẳng vui lòng, hình như suốt ngày hôm ấy, vắng bóng em chàng thiếu thốn một cái gì... Chàng muốn ích kỷ để được con chim xinh đẹp ấy luôn luôn bên mình. Lúc nào chàng cũng sợ nó bay đi... sợ nó gặp phải một con chim khác nào có giọng hót hay, sắc lông đẹp sẽ rủ nó bay theo... Với các bạn gái của Mai, Mỹ còn ghen tị, tức tối vì bị họ tranh cướp mất người em gái xinh đẹp, huống chi ngày hôm qua thằng anh con Yến cứ lăm lét nhìn em thì chàng không lo sợ sao được.

Từ nãy, Mỹ vẫn úp mặt xuống gối không phải để khóc mà để lo một ngày sắp đến.

° ° °

Ngày ấy đến nhanh chóng quá! Đó là lẽ tự nhiên, ai mà giữ được.

Từ ấy đến bây giờ mới cách nhau có bốn mùa. Song bốn mùa đó cũng đã đủ cho một cái cây nhiều nhựa, lại được hút nhiều màu đất tốt, chóng lên cao. Mai là cái cây nhiều nhựa ấy. Nàng mau lớn quá, đến nỗi đã nhiều lần ông bà Hàn bàn đến chuyện gả chồng cho cô- Mỹ thường nghe thấy những lời bàn ấy, và chàng đã buồn rầu như khi được tin tình nhân sắp bỏ mình đi lấy chồng.

Càng ngày, Mỹ càng nghiệm thấy Mai giữ gìn ý tứ đối với chàng hơn trước. Cô không lên gác nhờ chàng kèm học nữa. Những cuộc đi chơi ngoại thành, đi xem chớp bóng, đi chơi rong các phố đông, cô cũng không rủ Mỹ, vì bạn gái của cô bây giờ nhiều lắm, họ đã công nhiên cướp mất người em gái của chàng rồi.

Nhưng cái làm cho Mỹ buồn hơn hết là bây giờ Mai đẹp hơn năm ngoái, năm xưa nhiều. Cô đã biết đua các bạn, điểm trang lộng lẫy như các cô đào chớp bóng. Chàng hân học nghĩ rằng cô càng trang điểm khéo bao nhiêu, thì ở đẳng đầu phố càng nhiều thằng trai trẻ đứng chờ. Bởi thế chàng nổi ghen lên, và đã một lần, như đứa trẻ con, chàng xúi bà Hàn cấm cô đua đòi các bạn, cấm cô đi học đàn, đi rong phố. Nhưng bà Hàn không cấm nổi cô, vì hể ai nói nặng thì cô khóc.

Một ngày chủ nhật, Mỹ tần mẩn mở ngăn kéo bàn học của Mai. Bỗng chàng nhìn thấy một cái hộp đựng mấy lá thư màu xanh, màu tím người ta gửi cho em chàng. Mở hời toát ra, chàng xé nát một bức thư, rồi cả ngày

hôm ấy, chàng tránh em gái như người ta tránh mặt một người đàn bà phản bội, thề quyết không nhìn nhận nữa. Nhưng Mai không hề biết đến cơn giông tố ở lòng người anh cô vẫn kính yêu.

Một sáng, cô đẩy cửa phòng Mỹ rón rén bước vào... Mỹ không thềm ngoảnh cổ lại, vẫn cúi đầu vào sách. Cô bịt mắt Mỹ, chơi hú tim như độ năm nào còn thơ:

- Em đồ anh biết em mặc áo gì nào? Nói đúng, em thưởng cái này.

Mỹ lặng im, bởi chàng còn đương ngạc nhiên vì nỗi tại sao bữa nay cô lại tinh nghịch với chàng như thế. Mai cười vang lên:

- Chịu à? Thế đồ anh em đi đâu về đấy? Và trên tay có cái gì?

Mỹ khó chịu gỡ tay em ra, vẫn cúi nhìn vào sách. Không để ý đến nét mặt bất bình của người anh, cô cười to hơn, đoạn với chiếc lọ sứ trên bàn, cô cắm vào đó những bông hoa hồng bạch tươi mơn mớn. Cô vỗ vai anh:

- Em vừa đi thuyền trên hồ Tây cùng anh Lạc. Anh ấy đậu thuyền để đưa em lên vườn nhà anh ấy. Anh ấy hái cho em bó hoa này. Em tặng lại anh, vì em biết anh thích hoa hồng lắm.

Mai quay ra, chạy sầm sầm xuống cầu thang, nhí nhảnh như con chim trong nắng mới.

Mỹ đứng dậy ra giường gieo mình xuống, lại úp mặt vào gối. Nằm như thế một lúc, chàng vùng ngồi lên, lấy va li, bỏ sơ mi, bít tất vào, để lát nữa ra ga đón tàu vô Huế.

Đăng Tiểu thuyết thứ Bảy, số 277/1938

In lại trong Phần hương, tập truyện ngắn, NXB Tân Dân, 1939

1 Dictée: chính tả (tiếng Pháp).

Hết